

תת"ע (חיפה) 4845-01-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד מסאלחה

תת"ע (חיפה) 4845-01-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד מסאלחה

תת"ע (חיפה) 4845-01-24

מדינת ישראל

נגד

מוחמד מסאלחה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[10.05.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי לא זומן לדיון כדין ומשכך לא התייצב אליו. עוד טוען כי הוא כופר בעובדות כתב האישום, ולכן אי

קבלת הבקשה תגרום לעיוות דין בעניינו.

המאשימה טוענת כי ההזמנה לדיון ניתנה לנאשם במועד העבירה, וכי זימון למועד חדש נשלח באמצעות דואר רשום

לכתובתו של המבקש ונמסר לו כדין. בנוסף, המאשימה מתנגדת לבקשה גם מאחר שהוגשה לאחר המועד הקבוע

בחוק וזאת ללא הסכמת תובע.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

צודקת המאשימה בטענתה כי הנאשם זומן כדין לדיון בעניינו. המבקש קיבל לידי את הזימון לדיון בעת ביצוע העבירה

כבר ביום 10.01.24, ובו צוין תאריך הדיון ביום 02.04.24. עיון בתיק בית המשפט מלמד כי ביום 25.03.24 נשלחה

למבקש הודעה על שינוי מועד הדיון ליום 01.12.24. הודעה זו נמסרה לנאשם בכתובתו ביום 06.04.24 בשעה

11:14 וחזרה בציון "לידי הנמען הרשום", כשהיא נושאת חתימתו.

לפיכך, נהיר כי הנאשם ידע על מועד הדיון בעניינו ביום 1.12.24 ולא התייצב אליו. בסעיף 5 לבקשתו מציין הנאשם

בערטילאיות כי יש להתחשב ב"מאורע מקרי ו/או כתוצאה מצירוף נסיבות נורמטיביות" אשר עשויות להצדיק אי

התייצבותו. המדובר בטענה כוללת אשר אין בה כדי ללמד על עובדה מגובה כלשהי, וממילא בפסיקה נקבע זה

מכבר כי שגגה ושכחה אינם מהווים "סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" לדיון, ואינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר

הנאשם" [רע"פ 1446-14 ריאד אסדי (פורסם בנבו) וכן רע"פ 9109/17 מקסים סדובי (פורסם בנבו)].

באשר לטענתו הכללית של הנאשם בדבר כפירתו במיוחס לו ורצונו להוכיח חפותו, כמו גם התצהיר הלקוני שצירף לתמיכה בטענותיו, אין לי אלא להפנות לדבריו של כב' הש' סלאמה בעפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל (29.11.21): החוזר על ההלכה הידועה:

"גם באשר לקביעה בדבר היעדר חשש לעיוות דין אין להתערב, שכן המערער אף לא העלה כל טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, וטענתו בדבר סיכויי הגנה גבוהים, הינה טענה בעלמא שאין לה על מה לסמוך. בעניין זה ראוי לשוב ולהזכיר, כי אין די לעניין קיומו של חשש לעיוות דין, כי מי שעותר להארכת המועד להישפט, יכחיש את העבירה המיוחסת לו. על מי שטוען לקיומו של חשש כאמור להציג טעמים הנתמכים בראיות ממשיות ואשר טומנים בחובם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ראו והשוו לגבי החשש לעיוות דין לעניין בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר; רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018))" (שם, פסקה 13).

זאת ועוד, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי הנאשם קיבל את פרוטוקול פסק הדין וכן את הודעת הפסילה כבר ביום 15.12.24, ועדיין בחר להגיש בקשתו רק ביום 14.03.25 - שלושה חודשים לאחר מכן. מעבר לעובד שמדובר בשיהוי ניכר, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוותן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי יש טעם להיענות לבקשת הנאשם ולהורות על ביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו. פסק הדין מיום 01.12.24 יותר על כנו.

זכות ערעור כחוק.
להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אייר תשפ"ה, 10 מאי 2025, בהעדר הצדדים.